

Blind Guardian

Recenze – Live, Düsseldorf (29.10.1992 – VHS video záznam, 80 minut)

Místo: dějištěm klání kapela kontra publikum, soudě dle spatřeného, se stal jeden z místních větších klubů. Mé ucho odhaduje asi tak na 400 hrdel, sem tam ozývajících se křikem. Pódium je klasicky přibližně o půldruhého metru výše než první řada headbangers, kteří se před ním tlačí hlava nehlava (kdeže pak jsou ty vídeňské časy, kdy jsme měli mezi přihlížeči prostor takřka na valčík). Pódiový prostor je ohraničen po obou stranách soustavou reproboden, které čítají rozteč maximálně šesti metrů, což značí, že trojice krefeld'anů s nástroji přes rameno musí neustále myslet na to, že by během většího pohybu mohla kohokoli taky trefiti pažbou (hmatníkem). Nic moc, co? Ale tohle přeci zná každá kapela. Asi tak tři metry se za trojkou už rýsuje obrys Thomenovy bicí soupravy, takže ani vzad moc kroků od mikrofonů chlapci nenadělají. Vzhledem k záběrům kamery z výše též soudím, že klub disponuje poschodovým balkónem, ať už pro obecenstvo, či jen místem pro známé...

Obraz: vzhledem k tomu, že originálem disponuje asi jenom autor těchto záběrů v Německu, musí být jasné, že pokud si budete záznam koncertu pořizovat přes někoho v Čechách, berte v potaz, že tento, už musí být druhým v řadě a vám se pak doma ocitne kopie minimálně druhá či třetí. Z čehož vyplývá, že musíte bejt fakt velkéj fanda na to, abyste překousnuli časné výpadky barvy, což je asi vše, v čemže má prsty ten, od něhož záznam obstaráváte. Původní autor snímání živého záznamu je pak tím, kdo může za to, že kamera je stále na stejném místě (asi tak dvacet metrů čelně od pódia) a jediným zpestřením je to, že často pomocí objektivu najíždí na jednotlivé hráče z čelní trojky, čímž se dostává na minimální vzdálenost asi tak čtyř metrů od tváří. Sem tam při sóle kamera hledí na beglajfáka, jinak záznam běží v klidných vodách jednolitého záběru. Teprve ke konci akce zabrousí i do řad publika, které ovšem tone ve tmě...

Zvuk: je kupodivu celkem v pohodě, což mi opět potvrzuje zkušenost, že v koridoru rovnoramenného či rovnostranného trojúhelníku, přičemž odvěsnu tvoří hrana pódia, bývá zvuk nejobstojnější. Chvála tímto tedy na kamerový mikrofón. Konkrétně se tedy kapela dosti blíží tomu, co znáte z alb. Výjimkou je snad po dobu několika prvních skladeb plechově znějící virbl a chvíle refrénů, v nichž zpěv kapely spolu s publikem přehlušuje zvuk kytar.

Akce: úvodní intro živých akcí kapely obstarává již od časů alba Follow The Blind středověce znějící Inquisition a nejinak tomu je i zde v Düsseldorfu, za časů turné k albu Somewhere Far Beyond. Latina je doprovázena hromadou mlhy (což na mne už dnes působí docela kýčovitě) z níž se čelní trojice vynoří k prvním tónům Banish From Sanctuary. V mých představách by daleko působivější dopad mělo úvodní duo či trio skladeb sjetých jaksí v kuse, zatímco realita je taková, že Hansi po každé skladbě moc mluví (ať už k publiku či jen pro uvedení skladeb), a tak před Journey Through The Dark následuje pozdravení místního publika. Před další písňovou vložkou přichází snaha o rozezpívání hrdel prostřednictvím popěvku "nananananánánáná" podle vodního riffu na řadě jsoucí skladby Traveler In Time.

Další skladby: The Quest For Tanelorn (Kaiovo sólo hrané Andrém nebylo vůbec 100 %), The Bard´s Song - In The Forest (v níž měl André akustickou kytaru připevněnou na stojanu a Magnus ji odehrál v sedě, zatímco Hansi třímal mikrofon volně v ruce, a Thomen... kde seš ty chlape? /určitě vzadu kouřil/, no snad jediný místo během akce, kdy by mohl vylézt zezadu a jenom tak si sednout na okraj pódia, aby byl konečně vidět a on se zašije a The Bard´s Song - The Hobbit svědčí o tom, že právě dochází k velké propagaci aktuálního alba. Po trošce uvolnění přichází vypalovačka Goodbye My Friend, po níž krefeld'ané opět hodlají publikum rozezpívat, a tak ke konci dalšího štychu Valhalla přidávají rozložený refrénový akord při němž si všichni v sále prozpěvují (ani během téhle písně Hansi nenahradil Kaiův zpěvový pre-chorus). Jakoby Magnus s Andrém naznačili blížící se konec, a tak během Time What Is Time a Welcome To Dying náhle pohybově ožívají. Řeknu vám, že když odešli téměř po hodině z pódia, dost jsem se divil. Avšak v Německu panují asi jiné mravy, a tak nebylo divu, že se kapela nechala (sotva již zaznělo davově Zugabe /v překladu: přídavek/, byla záhy zpátky na pódiu) několikrát vyvolat. Během prvního přídavku zaznělo pak intro The Piper´s Calling (podobně v mlze utopené jako to úvodní) a Somewhere Far Beyond. Během druhého přídavku poté uvedena coby melancholická Lord Of The Rings (kterou až do půlky odehrál na pódiu osamocený Magnus s Hansim, zatímco André s Thomenem se přidali až před nástupem Mordor v textu) a Lost In The Twilight Hall. Třetí a závěrečný přídavek Barbara Ann poté roztancovává též samotné aktéry na pódiu.

Závěr: pro fandu dosud nikdy nemajícího možnost spatřiti své oblíbence, jistě užitečná věc. Pro sběratele kvalitní videotéky asi už přeci jenom trošku ztráta času. Očekávejme proto tedy s nadějí možná se blížící profi akt.

Redaktor: Milan Škoda (Český fanklub Blind Guardian)